

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1

Det foreslås, at kommunerne får ansvaret for at tilbyde ældre genoptræning til afhjælpning af fysisk funktionsnedsættelse forårsaget af sygdom, der ikke behandles i tilknytning til et sygehusophold. Tilbudet foreslås givet til ældre, som på grund af sygdom, har fået reduceret funktionsevnen, og hvor kommunen vurderer, at funktionsevnen kan genvindes ved genoptræning. Forslaget omfatter ikke ældre, der har ret til genoptræning som led i en sygehusbehandling. Sigtet med forslaget er, at lade den kommunale genoptræning indgå sammen med kommunens øvrige tilbud i en samlet indsats for at bringe den ældre tilbage til det funktionsniveau, vedkommende havde inden sygdommen opstod. Tilbudet gives for at undgå vedvarende eller yderligere svækkelse og vil desuden kunne medvirke til at forebygge, at der opstår behov for øget hjælp i form af tilbud efter serviceloven, fx efter § 71, eller i form af sygehusindlæggelse. Tilbudet om genoptræning kan fx være relevant for en ældre person, som er svækket efter et sengeleje i hjemmet på grund af en influenza eller efter et fald. Her vil der være behov for at kunne genvinde mistet eller reduceret funktionsevne.

Ifølge forslaget skal kommunen tilbyde genoptræning efter en konkret individuel vurdering af behovet. Formålet er, så vidt det er muligt, at genvinde den mistede funktionsevne. Kommunen har, når den træffer afgørelse, pligt til at inddrage alle muligheder for hjælp efter den sociale lovgivning. Kommunen skal desuden være opmærksom på, om der kan søges om hjælp hos en anden myndighed eller efter anden lovgivning fx sygehusloven, jf. den sociale retssikkerhedslov § 5. Tilbudet skal gives i de tilfælde, hvor anden form for træning, fx i form af egen træningsindsats eller tilbud efter servicelovens §§ 65 og 71, ikke kan bringe personens funktionsniveau op.

Det vil ofte være den praktiserende læge eller hjemmeplejen, som konstaterer, at borgeren har en funktionsnedsættelse. Behovet for genoptræning vil også kunne opfanges ved forebyggende hjemmebesøg.

Til nr. 2.

Det foreslås, at kommunerne forpligtes til at give modtagere af praktisk hjælp mulighed for i særlige tilfælde at kunne vælge en hel eller delvis anden praktisk hjælp end den, der er truffet afgørelse om. Det foreslås endvidere, at kommunerne får mulighed for i disse tilfælde at tilbyde modtageren at bytte til ydelser, der ligger udover det fastsatte serviceniveau for ydelser efter

lovens § 71, stk. 1, nr. 2. Dermed får de kommuner, der ønsker det, mulighed for at tilbyde ydelser som fx ledsagede gåture, omsorgssamtaler eller lignende, der ligger ud over den nødvendige praktiske hjælp efter § 71, stk. 1, nr. 2. Det forudsættes, at der er tale om ydelser, som kan varetages af det udførende personale. Hvis brugeren er omfattet af den berettiget personkreds i § 78 om ledsagelse, bør ledsagelse ydes efter denne bestemmelse og ikke efter § 75, stk. 3.

Alle modtagere af praktisk hjælp er omfattet af muligheden for mere fleksibel tilrettelæggelse og udførelse af hjælpen. Det er op til den enkelte kommune selv via kvalitetsstandarder at fastsætte retningslinier for, hvornår der foreligger særlige tilfælde, som medfører, at modtageren kan bytte den praktiske hjælp til anden praktisk hjælp. Som eksempel på særlige tilfælde kan nævnes den situation, hvor en person udenfor husstanden, forud for hjemmehjælperens besøg, helt eller delvist har løst de opgaver, som modtageren er tildelt hjælp til. Eller hvis der er særlige begivenheder (mærkedage mv.), der gør, at brugeren den pågældende dag har særlige behov, som kommunen ved den foreliggende afgørelse om hjælp ikke har kunne tage højde for. Det er op til den enkelte kommune i det konkrete tilfælde at vurdere, hvornår der foreligger en situation, der i forhold til de kommunalt fastsatte retningslinier giver adgang til at bytte mellem de visiterede/ikke-visiterede ydelser.

Modtagerens ønske om at vælge en anden hjælp, end den tildelte, vil typisk komme frem i det konkrete møde mellem hjemmehjælperen og modtageren. Det vil derfor være den pågældende hjemmehjælper, der på baggrund af de kommunalt fastsatte retningslinier for, om der foreligger forhold, der berettiger til at bytte mellem visiterede og ikke-visiterede ydelser, skal vurdere, om et helt aktuelt behov for anden hjælp end den tildelte skal tilgodeses.

Da det fortsat er kommunen, der har det overordnede ansvar for, at den enkelte modtager får den nødvendige hjælp, er det vigtigt at fastholde den allerede eksisterende forpligtelse for kommunen til løbende at følge op på, om afgørelsen om hjælp fortsat svarer til modtagerens behov for hjælp, eller om der er behov for at træffe en ny afgørelse. Kommunens ansvar for, at den enkelte modtager får den nødvendige hjælp, betyder tillige, at den pågældende hjemmehjælper i den konkrete situation skal vurdere, i hvilket omfang det er acceptabelt og forsvarligt helt eller delvist at erstatte den tildelte hjælp med andre ydelser. Hvis en bruger har fravalgt en visiteret ydelse til fordel for anden hjælp, kan der ikke klages over, at den fravalgte hjælp ikke er udført.